

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 33/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Jarmilou Machovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 683/2014 z 23. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 683/2014 z 23. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Michalovce (ďalej len „okresný súd“) je vedené súdne konanie pod sp. zn. 12 C 168/2010, v ktorom sa žalobca (██████████) domáha určenia, že *„ nájomný vzťah medzi ním ako nájomcom a mnou ako vlastníčkou a prenajímateľkou lesných pozemkov ležiacich ██████████ trvá... V rámci uvedeného konania požiadal žalobca o nariadenie predbežného opatrenia... a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej...“*.

3. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 168/2010-56 z 24. januára 2011 nariadil predbežné opatrenie a krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 109/2012 z 18. mája 2012 uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Cdo 50/2013 z 31. marca 2014 uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Co 109/212 z 18. mája 2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pretože sťažovateľke bola jeho postupom odňatá možnosť konať pred súdom.

4. Krajský súd následne namietaným rozhodnutím uznesenie okresného súdu sp. zn. 12 C 168/2010 z 24. januára 2011 zmenil tak, že sťažovateľke uložil *„povinnosť umožniť žalobcovi užívanie označených nehnuteľností v súlade s nájomnou zmluvou z 30.12.2007 až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, najdlhšie však do 30.12.2014“*.

5. Sťažovateľka je presvedčená, že napadnuté rozhodnutie je *„výsledkom nesprávneho hodnotenia predložených listinných dôkazov v spojení s ich nesprávnym právnym posúdením“*, a nesúhlasí s jeho závermi, ktoré bližšie opisuje v sťažnosti.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... KS Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 683/2014 uznesením č. k. 3 Co 683/2014-302 z 23.9.2014 porušil základné práva sťažovateľky vlastníť majetok a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

... Uznesenie KS Košice č. k. 3 Co 683/2014-302 z 23.9.2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

... KS Košice je povinný nahradiť sťažovateľke trovy jej právneho zastúpenia na účet jej advokáta do 30 dní od právoplatnosti.“

II.

7. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť okrem iného takú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Za zjavne neopodstatnený sa podľa konštantnej judikatúry považuje najmä taký návrh (taká sťažnosť), ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva označeného sťažovateľkou, pretože nie je daná jeho vzájomná súvislosť s napadnutým postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

10. Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky a zistil, že táto je zjavne neopodstatnená. Jej predmetom je tvrdenie sťažovateľky, že namietaným rozhodnutím, ktoré navyše už medzitým stratilo právnu záväznosť (30. decembra 2014), mali byť porušené jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Okrem toho sťažnosť navyše neobsahuje ani riadne odôvodnenie podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, hoci sťažovateľka je riadne zastúpená kvalifikovanou právnu zástupkyňou, pretože bližšie neuviedla konkrétnejšie dôvody prípadného porušenia jej označených práv zakotvených v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 46 ods. 1 ústavy.

11. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu nebolo rozhodnuté vo veci samej, ale bolo ním len zmenené uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre (napr. m. m. II. ÚS 459/2010, I. ÚS 458/2011, I. ÚS 526/2012, III. ÚS 261/2013 a I. ÚS 366/2013) zaujíma mimoriadne zdržanlivý postoj voči uzneseniam (rozhodnutiam), ktorými sa rozhoduje len o predbežných (dočasných) opatreniach. Ústavný súd zdôrazňuje na jednej strane dostupnosť iných prostriedkov nápravy, konkrétne návrhu na zrušenie predbežného opatrenia v konaní podľa § 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku, na druhej strane však prízvukuje dočasnosť, resp. predbežnosť posúdenia veci pri predbežnom opatrení s tým, že takéto posúdenie nevyklučuje riadne poskytnutie ochrany príslušnému základnému právu vo veci samej (porov. uznesenie sp. zn. II. ÚS 81/07 zo 17. mája 2007 č. 60/2007 a tiež uznesenie sp. zn. II. ÚS 222/04 zo 4. novembra 2004 č. 138/2004 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky). Rovnako však ústavný súd akceptuje určité zníženie nárokov na dostatočnosť zistenia skutkového stavu a obsiahlosť právnej argumentácie pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, čo je

odôvodnené potrebou rýchleho rozhodnutia o nich na účely účinnej dočasnej úpravy pomerov a v zásade pripúšťa obsahový prieskum rozhodnutí o predbežných opatreniach len z hľadiska ich zjavnej protiústavnosti a arbitrárnosti (porov. už citované II. ÚS 222/04).

12. V danej veci však zjavne nejde o arbitrárne, resp. protiústavné rozhodnutie, pretože je podľa názoru ústavného súdu primeraným a jasným spôsobom odôvodnené (pozri s. 5 až s. 9, pozn.), preto ústavný súd nepovažuje za potrebné ani bližšie z tohto rozhodnutia citovať. Iba okolnosť, že sa sťažovateľka s vyslovenými závermi krajského súdu nestotožňuje, nemôže mať za následok zásah do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ani do základného práva vlastníť majetok), pretože obsahom týchto práv nie je právo účastníka na úspech vo veci a ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania (obdobne m. m. II. ÚS 218/02, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Okrem toho ide o rozhodnutie dočasnej povahy a napadnuté rozhodnutie bolo vo výroku aj ohraničené, t. j. platilo iba do 30. decembra 2014. Keďže ústavný súd v zásade preferuje materiálne hľadisko ochrany základných práv (m. m. II. ÚS 307/06, IV. ÚS 102/08, IV. ÚS 260/2014) a napadnuté rozhodnutie krajského súdu sa uplynutím času stalo už neúčinným, vzhľadom na svoju už citovanú judikatúru ústavný súd dospel preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2015